

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

— Τὴν παλαιὰ ἐποχὴν στὴν Κορινθία οἱ ἰδιοκτῆται ἀποπλανώμενοι ζῶον ἐν καιρῷ νυκτός, φοβούμενοι τὴν καταβροχθισιν ἀπὸ τῶν ἀφθόνων ἔκει λύκων, προσέτερον μὴν ἐξοριστὴ «ξορκιστῆ», γιὰ νὰ «ξορκίσῃ» τὸν λύκον καὶ νὰ μὴ βλάψῃ τὰ ζῶα.

— Ὁ «ξορκιστὴς» ἐπ' ἀμοιβῇ πάντοτε, ἀπηγγεῖλε μερικάς μυστηριώδεις ἐπιδόσεις καὶ εἰς τὸ τέλος σάν ν' ἀπεινεῖτο πρὸς τὸν λύκον ἐφώνασε τρεῖς, γυθίζοντας πρὸς τὴν ἐξοχή :

— **«Κλειδῶνιὰ στὸ στόμα σου, κούτσουρα τὰ πόδια σου;**

— Μετὰ τὸν ἐξορισμὸν αὐτὸν ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ζώου γύριζε σπίτι του ἡσυχος καὶ βέβαιος ὅτι τὸ ζῶον του δὲν θὰ φαγωθῇ ἀπὸ τοὺς λύκους. Ἄν δὲ ἐτύγχανε νὰ εὐρεθῇ τὸ ζῶον τὴν ἐπομένην, τοῦτο ἀπεδίδοτο στοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ «ξορκιστῆ»

— Ἄν πάλιν ὁ λύκος τὸ ἔτροφε ὁ «ξορκιστῆς» δικαιολογούμενος ἔλεγε :

— **«Τὸ εἶχε φραγμένο πρὶν τὸ ξορκίσω !...»**

— Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ πατρικοῦ ἠνδιαφέροντος τοῦ μακαριτοῦ βασιλέως μας Ὁθωνος πρὸς τοὺς δημοσίους υπαλλήλους ἀναφέρεται καὶ τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον :

— Ὁ ἐκ Νάξου Βαρότης καθολικὸς τὸ θρησκευμα, εἶχε διορισθῆ τότε εἰρηνοδίκης στὴν Σπάρτην.

— Εὐθύς ὡς ἐδημοσιεύθη ὁ διορισμὸς του ὁ Βαρότης παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ Ὁθωνος διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του καὶ νὰ εἴπῃ στὸν Βασιλέα, ὅτι τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ δεχθῇ τὴν θσον αὐτὴν διότι τὴ Σπάρτη δὲν ἔβηχε Καθολικὸς ναὸς καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐκπληρώῃ τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα.

— Ὁ Ὁθων ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ κατόπιν σπεροφόμενος πρὸς τὸν Βαρότην τοῦ εἶπε :

— **«Μετατίθεσαι εἰς Ναύπλιον !»**

— Ὁλερ καὶ ἐγένετο πρόγμιατι καὶ ὅπου ὁ Βαρότης ἔμεινε Εἰρηνοδίκης μέχρις ὅτου ἐπῆγε τὴν σύνταξίν του. Εἰς τὸ Ναύπλιον ὑπῆρχε, ἔνοσιται, καὶ ναὸς καθολικῶν.

— Ἡ «Ἡμέρα» τῆς Τεργεστῆς κατὰ τὸ 1867, ἐπὶ πρωθυπουργίας Κομνηνοῦδου, θέλουσα νὰ δεῖξῃ τὴν ἀναστήσει ἐφερεν στὸ Κράτος κάθε νέα Κυβέρνησις, ἔγραφεν ἐπὶ τῇ βάσει ἀνταποκρίσεως ληφθεῖσας ἐξ Ἀθηνῶν τὸ «ἡ χεῖρ τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α', ἐκουράσθη ὑπογράφουσα Β. Διατάγματα διορισμῶν καὶ ἀπολύσεων!...»

— Κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1862 ὁ ἐκ Κορίνθου Ι. Ν. Δεληγιάννης ἐπιστρέψας ἐξ Ἑλατείας μετέβη στὴν πλατεία τῶν Ἀνακτόρων ἕνα πρωί, καὶ ἀκούγε τὴν μουσικὴν, ὅτε ὁ Βέτλεν, ἀναγνωρίσας αὐτόν, τὸν ἐκάλεσε πλησίον του καὶ τὸν ρώτησε πῶς ἦσαν τὰ πνεύματα τοῦ λαοῦ στὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Λοκρίδα.

— Ὁ Δεληγιάννης, τὸν ὁποῖον διεκρίνε βαθεῖα ἀντίληψις καὶ διαγινεστέρῃ κρίσις τῶν πραγμάτων, ἀπάντησε :

— **«Ἐσθυσεν ἡ Ἐπιανάστασις ἀπὸ τὸ Ναύπλιον καὶ διεδόθη εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα».**

— Ὁ Βέτλεν παραξενεύτηκε μὲ τὴν ἀπάντησιν αὐτῆ τοῦ Δεληγιάννη, καὶ μὴ θέλων νὰ διατελῇ ἐν ἀγνοίᾳ ταύτης καὶ ὁ Ὁθων ὑπέδειξεν εἰς τὸν Δεληγιάννην τὴν ἀνάγκη τῆς ἀμέσως καὶ προσωπικῆς πρὸς τὸν Ὁθωνα ἀνακοινώσεως τῶν ἐντυπώσεων τῆ ἐκείνου.

— Γενόμενος δεκτὸς πρῶτὸ Ὁθωνὸν ὁ Δεληγιάννης εἰς ἰδιαιτέρῃ ἀκρόασιν, ἐπανέλαβε καὶ πρὸς τοῦτον τὰ ἴδια.

— Ὁ Ὁθων ἀκούσας τὴν πληροφορίαν αὐτῆ μὴ δυσφορία, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔδειξε. Προσποικηθηκε ἀντιθέτως τὸν εὐχαριστημένον καὶ εὐχαρίστηκε τὸν Δεληγιάννην.

— Ἐξελθὼν ὁ Δεληγιάννης τῶν Ἀνακτόρων ἐπῆγε καὶ εἰδείπνησε στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ του Ν. Βότσαρη, μαζὶ μὲ τὸν ὁποῖον βῆκε κατόπιν εἰς περιπλάνον, χωρὶς ἐν τῷ μεταξύ νὰ τῷ διηγηθῇ τὸν μετὰ τοῦ Βέτλε διαλόγον του καὶ τὴν ἐνεκα τούτου παρουσιάσιν του εἰς ὸν Βασιλέα.

— Δὲν εἶχαν προχωρήσει πολλὰ βήματα ὅταν ἕνας θεράπων τῶν ἀνακτόρων πλησιάζῃ τὸν Βότσαρη καὶ τὸν καλεῖ νὰ παρουσιάσῃ ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως.

— Ὁ Βότσαρης ἔτρεξε νὰ παρουσιάσῃ πρὸ τοῦ Ὁθωνος, ὁ ὁποῖος τὸν ρώτησε ἀμέσως :

— **«Εἶναι ὑγιὲς ὁ γυναικάδεφρος σου Δεληγιάννης ;»**

— **«Μάλιστα»** μεγαλειότετα, ἀπήνησεν ὁ Βότσαρης, δυσρασεσθηθεὶς ὀλίγον γιὰ τὴν ἐρώτησιν αὐτῇ, «πρὸ ὀλίγου εἶμθα μαζὶ στὸν περιπλάνον».

— **«Κι' ἐντούτοις λυποῦμαι, συνέχισε ὁ Ὁθων, γιὰτι ἕνας συγγενῆς σας καὶ ἀνθρώπος σάν τὸν Δεληγιάννην παρεφρόνησε».**

— **«Μοῦ ἐπιτρέπεται, Μεγαλειότητε, εἶπε ἐκπληροῦς τότε ὁ Βότσαρης, νὰ σας ρωτήσω πῶς ἐπέισθητε ὅτι ὁ γυναικάδεφρός μου εἶναι τρελλός ;»**

— **«Πῶς ἐπέισθη ;** Πρὸ μερικῶν ὥρων, ἀπαντῶ ὁ Ὁθων, παρουσιάσθη ἐνώπιόν μου καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἐσθυσεν ἡ ἐπαναστάσις τοῦ Ναυπλίου γιὰ νὰ διαδοθῇ σ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Δὲν εἶναι τρελλός ;»

— Ὁ Βότσαρης ἐκ πεποιθήσεως βασιλοφρων, ἀλλὰ καὶ ἐδραῖον ἔχων τὴν περὶ εὐθυγρίας τοῦ γυναικάδεφρου του Δεληγιάννην πεποιθῆσιν καὶ βαθύτερον κρίνων τὸν ἐκ τῆς στάσεως τοῦ Ναυπλίου δημιουργηθέντα ἀντιδυναστικὸν σάλον, εἶπε τότε στὸν Βασιλέα :

— **«Ὁ κ. Δεληγιάννης εἶναι ὁ μόνος ἴσως ὑπὲρ τοῦ σῆς, ὅστις εἶπε τὴν ἀλήθειαν».**

— Ἡ διαιρέσις ἔληξεν αὐτοῦ· πέντε μῆνας ὄμως ἔπειτα ὁ Ὁθων δὲν ἦτο πλέον βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος... **Ἕλληνας**

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

1
Τὸ χρυσάφι πρῶτα ἀγάπα, λάτρεψέ το γιὰ Θεὸ σου.
Ἐπειτα ἔχε τὸ ἀσῆμη γιὰ πληροῖν κα' ἀδελφῷ σου.

2
Τίμη πάντα τοὺς γονεῖς σου, ὅταν ἔχουν νὰ σ' ἀφήσουν.
Μιά καλὴ κληρονομία, ὅταν ἐδόθη ξεπροβόσου.

3
Βλέπετε ἄνθρωπο ἀφεικτικός ὅτι πίνεται ; Μὴ δόσῃς χεῖρ ἔξω νὰν τὸν βγάλης πρῶτα κατὶ ἂν δὲν σουρώσῃς.

4
Πρόσεξε εἰς τὴ ζωὴ σου νὰ μὴν ψευδομαρτυροῦσῃς...
Ἄπ' τὸν ψεύτικόν σου ὄσο πρῶτα κατὶ ἂν δὲν κερδήσῃς.

5
Φίλει πάντα τῆς παθῆναι τῆρ τιμῇ ἔκτος ἀνίσως
Ἐμποδίζει νὰν τὸ κάμῃς κέρδος, ὁρεξὶ ἢ μῖσος.

6
Τὴν πατριδα σου ἀγάπα. Πρόσεξε μὴ τὴν προσδόσῃς,
Τὴν τιμὴ τῆς προδοσίας πρὶν ἢ τὴν τοκτῆ σακζουλόσῃς.

7
Λήστευε εἰς ἔξη μέρους, καὶ τὴν ἔβδομη ν' ἀφήνῃς.
Διὰ νὰ διασεβάσῃς, γιὰ νὰ τρεφῇ καὶ γιὰ νὰ πίνῃς.

8
Μὴν φοβήσῃς, πρῶτα ὅταν τὸ κάμῃς ἐμποροῦσῃς
Χωρὶς φόβον εἰς τὰ νόμα τῆς ἀνίκρισις νὰ πῆσῃς.

9
Ἀπὸ τὴν κλοπῆ προτίμη πάντα σὴν πλαστογραφίαν.
Τὸν βραβδῶνον μόνον εἶνε ἡ κλοπῆ κληρονομία.

10
Τοῦ γειτόνου σου τὸ πρῶμα ποτὲ μὴν ἐπιθυμῆσῃς,
ὅταν δὲν πιάσῃ τρεπὸς μιά φορὰ νὰν τ' ἀποχτήσῃς.

Ἀντὶ ὅλα ἐὰν κάμῃς θεὸ νὰ τῆς ἐκτιμησίωσῃς,
Καὶ ὁ κόσμος ὅτι ἐπίσῃς θὰν τὰσὴν ἔξουσιώσῃς.

[Ἔργα Ἀργίας] † Παναγιώτης Πανῶς

ΟΝΕΙΡΑ

1
Ἄν εἶχανε οἱ στίχοι μὸν τὸν νεκρὸν τῆ χροί,
τοῦ γρασμοῦ τὴν ὁμοσφίαν, τοῦ κρῖνου τὸ καινίον,
τοῦ ὄσδου τὴ μοσχοβόλιαν καὶ τοῦ γέλυου τὸν ῥοδίον,
ἂν εἶχανε κα' ἄλλα πολλὰ οἱ στίχοι μὸν ἀκόμα,
στεφάνι διπλέκα μ' αὐτοὺς νὰ τῶσφρα ἀμὰ σου,
νὰ τὸ φορῆς γιὰ στίλιμα ἔστ' ὀλόζουνα μαλλιῶ σου
μὰ τῶρα, στίχοι ἄγαροι καὶ δίχως μυσθοιά,
ἂν τίποτε δὲν ἔχοντε, θὰ ἔχοντε...καροιά.

2
Εὐλογημένῃ τρεῖς φοραῖς ἡ ρύκτα ἡ μαυροσφόρα,
εὐλογημένῃ τῶσφρα, εὐλογημένῃ ἡ ὄσα !
Μοῦ φάνηκε πῶς ἤμαστε μαζὶ ὁ ἕνα ἀκοροιάλι
ε' ἔφερα τὸ κεφάλι μου ἔστ' ὀροσσηρ σου ἀγκάλῃ
ἕνα τραγοδιὸν ὀλόζουρο ἔστ' ἀγγεῖλον σου κελιδῶν
καὶ τὰ μαλλιῶ σου τὰ λυτὰ ποῖ' ἡ αἶθρα τὰ φιλοδοσε
ἀπλοροσνταν γιὰ νὰ λουθοῦν ἔστ' κῆμα τ' ἀροιομένο
ὅαν νὰ μὴν εἴρωσαν ἀφροῖς καὶ κῆματα ἀκόμα
ἔστ' στήθῃς σου τὸ ἀπάλο τὸ μωρογαλιμένο.
ὅαν νὰ μὴν εἴρωσαν ὀροσιῶ ἔστ' ὀροσσοφῶ σου στίμιον...
Μι μῆσ' ἔς τὸν τόσον ἔρωσι ἔστ' ἰσὴν εὐτυγία
ἔνα σου δάκρυ ἐστὶλάσε ἔστ' ἰσὴν μὸν ἐπάτω
καὶ τόσο ἦτανε θερομὸ πὸν ἔσπῃσῃ μὲ μίαν...
θὰ χροῖω τέσπο δάκρυον καὶ ὅαν θ' ἀποθάσω.

I. Πολέμησις.

ΨΥΧΗ

Γιὰ πῆς μου, πῶς τὰ μάτια σου τὰ ἔχεις μαθημένα
Νὰ μὲ κινεῖσθον κλέριμα καὶ μωδοκαρομένη
• Καὶ νὰ μὸν λένε ἕνα ναι καὶ δύο νὰ λένε ὄχι ;
Μιὰ γλώσσα ἔπε τους νὰ μιλοῦν, γιὰτι ἔτσι μὲν τρελαῖνον.
Πότε μὸν δίνουσι ζωὴν καὶ πότε μὲν πεθαῖνον,
Ἄφ' ὅτου στής ἀγάπης σου μὲ πᾶσαν τὴν ἀσχη...
1881 Δ.....

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πρὸς ἀγορὰν τὰ κάτωθι βιβλία : Τὸ «Τσάκωμα τ' Ἀϊ Ροκκου» μετὰφρ. Γουττέλη. «Οἱ Βασιλεῖς τῶν Βουνῶν» ὑπὸ Ἔδμ. Ἀμπου, μετὰφρ., «Συλλογὴ Δημοσῶν Ἀσμάτων» Ζαμπελίου, «Σονέτα» Στ. Μαρξέσκη «Τὸ Φίλημα» ποιημ. Γ. Τεργεστή, «Ἀνθροπος τοῦ Κόσμου» Γρ. Σενοπούλου. Γράψατε κ. Χ. Σταμ. περιοδικὸν «Μπουκέτο».